

ĐOẠN CUỐI MỘT CUỘC TÌNH

Bài chuyển thơ theo chuyện ngắn cùng tên
Của **Nguyễn Thành Sơn**

Trời chưa sáng, tôi còn an giấc
Tiếng phôn reo, tôi bật dậy ngay.
Ai mà gọi sớm thế này?
Nhắc phôn lên, nghe thử ai gọi mình.

Vì lịch sự, tôi trình tên trước,
Cô hỏi thêm, cho được yên lòng.
Phải anh Dũng ở Vĩnh Long?
Đúng rồi!...mà cô cũng đồng hương tôi?

*Em là Lan ở cầu Hiền Đức,
Bạn của Hương từ lúc bên nhà.
Chắc anh đã kịp nhận ra,
Em xin nói trước, sợ qua mất giờ.*

*Hương hấp hối, đang chờ anh đó,
Tại nhà thương, chỉ có mình em.
Anh ghi địa chỉ mau lên,
Số phôn em nữa, để liên lạc cùng...*

Chỉ vắn tắt, Lan dừng bất chợt,
Vì bận lo săn sóc cho Hương.
Còn tôi, thấy quá là thương,
Từ ngày qua Mỹ, luôn thường để tâm.

Nhưng vẫn mãi, âm thầm nỗi nhớ,
Kể từ khi dang dở tình rồi.
Bây giờ biết được...than ôi!
Là giờ Hương sắp sửa rời dương gian!

Đau buồn quá, Dũng đang suy nghĩ,
Hoa vợ anh, tỏ ý tán dương.
*"Anh mau đi gặp chị Hương,
May ra còn kịp, chị đương mong chờ".*

Thấy tôi vẫn lững lờ nghĩ ngợi,
Phương tiện gì để tới nhà thương?
Máy bay thì không có đường,
Lái xe, mắt yếu tôi thường ngại đi.

Chỉ còn cách gọi ta-xi là nhất,
Vừa an toàn, đỡ mất thời giờ...
Nhìn chồng có vẻ chần chờ,
Thì Hoa lại tiếp, nhắc cho tôi tường.

*Anh còn nhớ chị thường tiếp tế,
Lúc trong tù, chỉ để cứu anh.
Khỏi cơn đói đang hoành hành,
Giờ nghe trần trối, anh đành lánh sao?*

Tôi hôn vợ, với bao cảm mến,
Cám ơn em nghĩ đến tình Hương.
Gọi ta-xi, tôi lên đường,
Hai giờ xe chạy, chuyện Hương tìm về...

* * *
*

Hương và Dũng, cùng quê thuở nhỏ,
Học cùng trường, nên tỏ rất thân.
Bạn bè đánh cặp chọc rân,
Nhưng đôi bạn trẻ chẳng cần phân bua.

Tuổi còn nhỏ, nên chưa thấy ngại,
Xong tiểu học, đều phải đổi trường.
Lìa xa xóm nhỏ thân thương,
Để lên thành phố, có trường cấp trung.

Nên hai đứa hết chung một lớp,
Tại vì Hương thi rớt trường công.
Ở xa, lại thấy nhớ mong,
Hai năm xa cách, Dũng không thể ngờ...

Hương “trở mã” bây giờ rất đẹp,
Bao chàng trai khép nép làm quen.
Mở lời tán tỉnh ngợi khen,
Nhưng Hương chẳng để ai xen được vào...

Một ngày nọ, sau bao giờ học,
Dũng ghé Hương, để chọc nhau chơi.
Hương liền giới thiệu một nơi,
Ở gần nhà trọ hiện thời của cô.

Giá thì rẻ, dọn vô ngay được,
Dũng rất vui, tránh chuốc bớt phiền.
Gần trường, mà trả ít tiền,
Lánh xa bà chủ, thường xuyên phiền hà.

Thế là Dũng dọn qua chẳng ngại,
Việc nấu ăn, chẳng phải lo thường.
Trưa thì “căng tin” ở trường,
Chiều về, có thể nhờ Hương nấu giùm.

Hương đang trọ “một chùm” bốn đứa,
Hai em trai, cháu gái gọi dì.
Nay thêm Dũng, chẳng khó gì,
Theo lời Hương tỏ, trong khi mời chàng.

Hai em nhỏ, hoàn toàn dễ mến,
Luôn được anh thường đến chỉ bài.
Nhưng cô cháu, lạ lòng thay!
Lịnh Hương bảo, Khanh công khai chối từ.

Không “cậu Dũng” y như Hương muốn,
Mà Khanh chỉ riêng chuộng gọi anh.
Bữa cơm, thì nàng riêng dành,
Những đồ ngon ngọt, cho “anh Dũng” dùng.

Thấy không thể, ăn cùng chung mãi,
Vì thực tâm, Dũng ngại cho Khanh.
Mới lớp nhất, mà tinh ranh,
Cho nên Dũng buộc phải đành chia tay.

Và đem chuyện trình bày Hương rõ,
Nàng hiểu rồi, không có ngỡ ngàng.
Chỉ cười mỉm, rất nhẹ nhàng,
Rồi nàng lên tiếng “*sẵn sàng cảm thông*”...

Một hôm, Dũng chở Hương đi học,
Vừa ghé nhà, nhận lộc Hương trao.
Một khăn, thêu rất công lao,
Niềm vui sướng, biết nói sao cho vừa!!

Dọc đường, Dũng say sưa ca hát,
Và lại còn khoác lác nói thêm.
“Anh xin được cảm ơn em”,
Hương mừng vui nghe tiếng em ngọt ngào...

Dững vui mãi, khi vào đến lớp,
Các bạn nhìn, đã chợt nhận ra.
Cùng nhau mở cuộc điều tra,
Chuyện gì khiến Dững vỡ òa niềm vui?

*Bộ trúng số, sao vui quá vậy?
Nếu để cho lộ tẩy thì nguy.
Dững liền giải thích vui vì:
Tao vừa dự tính, đi thi năm này.*

Nói bừa thế, nhưng ai cũng tưởng,
Ý nghĩ kia, chẳng bướng chút nào.
Vì trình độ Dững rất cao,
Từ văn đến toán, môn nào cũng hay...

Chiều thứ bảy, một ngày hạnh phúc,
Dững đến Hương, đang lúc lẻ loi.
Cháu, em, về quê hết rồi,
Còn mình Hương, đang lo coi cơm chiều.

Chợt Dững đến, đúng điều mong đợi:
*Nấu cơm xong, sẽ ới anh qua.
Không ngờ anh cũng nhận ra,
Nhờ anh tiếp lật rau, là xong thôi.*

Vừa làm, Dững không rời ánh mắt,
Mãi nhìn Hương, trông rất say mê.
Làm nàng ngượng, tưởng mình quê,
Liền lên tiếng hỏi anh về dung nhan.

*Có gì lạ, mà quan sát thế?
Nói em nghe, chẳng lẽ lạ ời?
Không, em đẹp lắm Hương ơi!
Nụ hôn nồng cháy, thay lời cảm ơn...*

Thật khó tả tâm hồn lúc đó,
Nụ hôn đầu đời, khó để phai.
Bao lâu chưa dám công khai,
“Tình trong như đã, mặt ngoài còn e”

Giờ thì đã, thuộc về nhau mãi,
Như chim liền cánh, đâu ngại gió đông.
Cùng nhau bay lượn khắp đồng,
Cho dù bận học, vẫn không xa rời...

Mỗi tuần lễ, rong chơi một buổi,
Từ thành thị, sông suối, làng quê.
Vào Chùa cầu nguyện phu thê,
Vườn cây ăn trái, chẳng chê nơi nào...

Lúc vắng vẻ, ước ao tìm đến,
Cho dù Hương thương mến thật tình.
Nhưng nàng luôn trọng chữ trinh,
Buộc lòng Dũng phải tạm đình cơn mê...

Rồi hai đứa, cùng về quê Dũng,
Thăm gia đình, và cũng khoe ra.
Hương là người đẹp nét na,
Lúc cha mẹ biết, khác xa bây giờ.

Quả thật thế, bất ngờ hết sức,
Mẹ lẫn cha, đều nức lòng thương.
Vui lây đến Dũng và Hương,
Khiến tình thêm chặt trên đường tương lai...

Dũng khoái chí, ghé tai nói nhỏ,
“Xong nhà anh rồi đó, hay chưa?
Nhà em không lẽ anh thua?”
Không sao đâu, miễn anh chưa thương ai.

Dũng liền vỗ vào vai Hương nói,
“Thế thì anh sẽ khỏi phải lo.
Coi như mọi chuyện xong ro,
Tình yêu anh dành hết cho... “vợ mình”.

Hương lại tỏ bất bình đáp trả:
Biết ai thương, mà đã tự hào?
Xin em đừng có làm cao,
Tình ta, anh biết nói sao cho vừa?

Rồi ngày tháng thoi đưa nhanh quá,
Mới đông tàn, mà đã đến hè.
Kỳ thi trung học lại về,
Dũng vui được đậu, náo nức cho Hương.

Những lúc rồi, nàng thường tâm sự,
*“Đi thi thì đậu rớt sự thường,
Nhưng trong trường hợp của Hương.
Chị Hai cấp dưỡng, khó lường rày la”...*

*Em có thể phải xa anh mãi,
Tại bé Khanh thuật lại chuyện mình.
Làm chị Hai rất bất bình,
Nói gần xa, nên thật tình em lo...*

Dững an ủi, gặng chờ kỳ tới,
Nếu đậu được, không nói làm gì.
Còn không đậu, cưới ngay đi,
Mình anh cũng đủ thu chi gia đình.

Tuy nói thế, sự tình không dễ,
Nên nổi buồn, không thể cản ngăn.
Và Hương vẫn cứ băn khoăn,
Thường hay thấy cảnh “mắt hoen mi sầu”.

Vận xui, vẫn bám sâu không bớt,
Hương vẫn còn thi rớt kỳ hai.
Dầu cho cố gắng đêm ngày,
Dững thì sư phạm đậu ngay tức thì.

Đến gần tết, đang kỳ còn học,
Dững được Hương mời mọc về quê.
Dự ngày cưới của chị Huệ
Nơi xa lạ, Dững chưa hề biết qua.

Phương tiện đến, chỉ là đò máy,
Phải ngồi ghe, mất mấy giờ liền.
Nhưng là khoảnh khắc thần tiên,
Ngắm nhìn sông nước, liên miên chuyện trò...

Mới biết rõ nguyên do gặp gỡ,
Vì hai người làm ở công ty.
Huệ là thư ký đang thì,
Nhân làm quản lý, Bắc Kỳ năm tư.

Vì người Bắc, bị từ chối thẳng,
Chị kiên trì, cố gắng thiết tha
Để lo thuyết phục mẹ cha,
Cuối cùng mới được thuận hoà đôi bên.

Nên lễ cưới, trở nên bối rối,
Vì người Nam, ăn nói không thông.
Sợ rằng sẽ làm phật lòng,
Sui gia người Bắc, sẽ không nể mình...

Nay có Dũng, gia đình yên trí,
Sẽ nhờ anh, chuẩn bị lễ nghi.
Toàn gia không ai hơn, vì...
Quê mùa, nói chuyện không gì khôn ngoan.

Anh lưỡng lự, muốn toan từ chối,
Vì sợ rằng, quá đổi khó khăn.
Việc làm anh chưa từng quen,
Cộng vào tuổi tác, “trẻ măng” khó lòng...

Vì uy tín, quyết không từ bỏ,
Anh chỉ xin, được có nơi yên.
Để suy nghĩ, soạn ra liền,
Chương trình hành lễ, trình lên cả nhà.

Hương đưa Dũng qua nhà em họ,
Sau hai giờ, anh cố nghĩ suy.
Viết ra chương trình cấp kỳ,
Đem về để duyệt, cần gì đổi thay.

Ông Năm đọc, thấy hài lòng lắm,
Lễ ngày mai, cứ nắm thi hành.
Khen tài Dũng soạn rất rành,
Mọi người yên trí, có anh giúp vào...

Đúng giờ ngọ, với bao chờ đợi,
Họ nhà trai mới tới đón dâu.
Bao nhiêu thủ tục tiếp nhau,
Đều theo đúng với ban đầu soạn ra.

Cách đón khách, nhận quà, mời nước,
Đến lễ nghi, từng bước trước sau...
Qua phần căn dặn cô dâu,
Nhà trai được dịp mở đầu phô ra...

Làm lúng túng bên nhà họ gái,
Phải đáp từ, đâu phải dễ dàng.
Vì chưa chuẩn bị sẵn sàng,
Ông Năm sợ Dũng bất an chuyện này.

Nhưng không ngờ, Dũng hay hết sức,
Lời đáp từ quả thực là hay.
Mọi người đồng loạt vỗ tay,
Nhà trai nể phục, không ai coi thường.

Dững được dịp, phô trương năng lực,
Cả gia đình, hết sức nể nang.
Rõ ràng tất cả họ hàng,
Tự hào bản xứ, luôn mang trong người...

Bữa cơm chiều, tiếng cười rộn rã,
Dững và Hương vội vã về trường.
Chú Ba tình nguyện đưa đường,
Giờ chiều đã trễ, đồ thường không đưa.

Chiếc xuồng máy, mới vừa rời bến,
Bỏ lại bao thương mến người thân.
Vẫy tay đưa tiễn ân cần,
Thấy tình hai đứa, thêm gần nhau hơn.

Dững vẫn muốn bông lơ đùa mãi,
"Anh còn đang lo ngại ba chê".
Hương liền lên tiếng chọc quê,
Bộ anh tưởng mang em về để sao?

Ngày mãn khoá, với bao trắc trở,
Dững chuyển về làng nhỏ xa xôi.
Chỉ thăm Hương cuối tuần thôi,
Nên anh cố học, kịp thời để thi.

Và kết quả, đậu kỳ thứ nhất,
Bằng bán phần, chỉ mất một năm.
Năm sau tiếp đậu toàn phần,
Được cho cải ngạch, về gần Hương hơn.

Dạy trung học, không còn lo lắng,
Xong hết giờ, là chẳng còn gì.
Dững liền tiếp tục học thi,
Văn Khoa Đại Học, anh ghi danh liền.

Phần Hương bị kẹt tiền nên phải,
Buộc lòng xin đi dạy tạm thời.
Chị Hai nàng đã hụt hơi,
Không còn cấp dưỡng, phải rời trường ngay...

Khi chị Huệ vừa hay chuyện đó,
Chị bảo Hương đừng có đắn đo.
Lên Sài Gòn, chị lo cho,
Đậu xong tú tài, hãy lo đi làm.

Nghe chị nói, an tâm Hương lắm,
Nhưng còn chờ ý Dũng ra sao.
Tuy rằng đúng với ước ao,
Nhưng tình cảm, nay đã cao hơn nhiều.

Dẫu biết chắc, Dũng chiều mình đó,
Hỏi ý anh đâu có sao đâu.
Để tình luôn được bền lâu,
Phải luôn “ý hợp tâm đầu” mới hay.

Thế là Dũng thuận ngay tức khắc,
Vì tương lai, đâu chắc xa hoài.
Anh lên Văn Khoa nhận bài,
Thăm em luôn, tiện cả hai đôi bề...

Hương sung sướng, theo về với chị,
Cố gắng công chăm chỉ học hành.
Nhưng luôn vẫn nhớ về anh,
Thư từ liên lạc, luôn dành cho nhau.

Hẹn sẽ cưới, ngay sau đỗ đạt,
Nhưng số trời còn phạt Hương hoài.
Nàng vừa rớt tú tài hai,
Nên chưa thoả được, chuyện hai đứa mình...

* * *
*

Đang suy gẫm cuộc tình hai đứa,
Thì ta-xi đến cửa nhà thương.
Dũng liền tỉnh giấc “mộng thường”,
Trả tiền cước phí, chạy luôn lên lầu.

Cửa chỉ khép hờ, đâu phân nửa,
Dũng đưa tay đẩy cửa bước vào.
Lan liền lên tiếng ghen ngào,
Mừng anh đã đến, kịp trao lúc này...

Dũng lập tức, cầm tay Hương bảo,
Anh đến rồi, xin báo em hay.
Mơ màng, Hương tỉnh giấc ngay,
Bỗng dưng nước mắt chảy dài hai bên.

Hương cố gắng nói lên một tiếng,
“Anh đây rồi”...quyến luyến vô song.
Không gian tĩnh lặng trong phòng,
Như cùng hoà điệu, nỗi lòng nhớ thương...

Dững cuối xuống, ôm Hương nơi gáy,
Anh tìm em từ bấy lâu nay.
Mặt dầu anh vẫn miệt mài,
Nhưng sao phần số không may chút nào.

Tay vuốt tóc, miệng thì thào kể,
Nhưng dường như đã trễ hết rồi.
Người Hương đang mệt rũ rời,
Biết còn nghe được những lời Dững than!

Thì bất chợt, môi nàng mấp má,
Lẳng tai nghe, cô ấy nói gì?
Thì thào từng tiếng phát đi,
Em...mã...nguyện...lắm...rồi thì im luôn.

Dững hốt hoảng, cuốn cuồng la lớn,
Hương...tỏ bày đau đớn tột cùng.
Biểu đồ đã chỉ tim ngừng,
Nhưng nhìn gương mặt, như chừng thản nhiên.

Mắt vẫn mở, ưu phiền không thấy,
Tay còn đang nắm lấy tay người.
Môi như ẩn hiện nụ cười,
Thôi rồi...nàng đã lìa đời bình an.

Dững vuốt mắt, còn Lan cảnh báo,
Hương đi rồi, đừng xáo động thêm.
Để linh hồn nàng được êm,
Tiếc thương giờ chẳng có đem lại gì.

Dững đồng ý, thôi thì cầu nguyện,
Để Hương quên mọi chuyện trần gian.
Sớm về đến cõi Thiên Đàng,
Đường trần ngan trái, không màng vấn vương...

Một cô gái giống Hương vừa tới,
Lan lên tiếng nói với Hạnh liền.
Mẹ con vừa đi bình yên,
Con cầu nguyện mẹ sớm lên Thiên Đàng.

Hạnh quyết định hoả tang cho mẹ,
Lễ diễn ra vắng vẻ, gợn gàng.
Ba người: Hạnh Dũng và Lan,
Mọi công việc, do nhà quàn lo thôi.

Sau buổi lễ, Lan mời Hạnh, Dũng,
Về nhà mình, có những giải bày.
Cả hai đều đồng ý ngay,
Vì cùng muốn được tỏ bày biết ơn.

Lan sẵn sóc trong cơn hoạn nạn,
Dẫu chỉ là tình bạn thân thôi.
Từ khi bệnh, đến qua đời,
Làm sao nói hết được lời tri ân...

Qua vài phút ân cần trao đổi,
Lan trình bày trần trối của Hương.
Cần trao đến cho người thương,
Thư cho Hạnh, Tập đoạn trường cho anh.

Hạnh lập tức mở nhanh thư đọc,
Tay run run, bỗng chốc lệ rơi.
Dũng và Lan cũng im hơi,
Đang hồi hộp, đợi xem coi chuyện gì?

Quay sang Dũng, vừa khi đọc hết,
Tội cho mẹ, thương bác quá chừng.
Vì ba cháu gây hoạ chung,
Không quang minh, cách ba dùng đã qua.

Cướp trình má thật là sai trái,
Bao lâu nay, con phải lặng thinh.
Vì không biết rõ về mình,
Là con ai? Má cố tình tránh ngay.

Mẹ chỉ nói, “sau này sẽ rõ”,
Đến giờ, con mới tỏ nguyên nhân.
Bác cùng là một nạn nhân,
Con xin lỗi, đã tưởng lầm lâu nay...

Trời dịu nóng, chiều ngày cuối hạ,
Nên lòng người cũng đã phôi pha.
Hiểu lầm đều được bỏ qua,
Hạnh lên tiếng “*Mẹ chắc là đã siêu*”.

Tiến chân Hạnh, với nhiều thương cảm,
Quay vào nhà, Lan lắm khát khao.
Đọc liền nhật ký xem sao,
Nên nàng hỏi “Nhật ký em trao đâu rồi”?

Rồi Lan dục “Dững ngồi đây đọc”,
Để xen Hương khổ nhọc tới đâu.
Sống không tình cảm với nhau,
Kể từ cái buổi ban đầu dở dang...

Dững gặng đọc từng trang nhật ký,
Đã úa màu, và bị đốm hoen.
Vì đau xót, Hương khó ngăn,
Khi đang viết, nước mắt lẫn rơi vào...

Đã làm Dững tổn bao nước mắt,
Và được anh tóm tắt sau đây.
Với niềm cảm xúc dâng đầy,
Về người thương mến, không may chia lìa:

* * *
*

Hương vừa đậu tú tài hai,
Tình thôi trắc trở, tương lai đang chờ.
Sẽ làm đám cưới đơn sơ,
Với người yêu dấu, từng giờ đợi mong.

Vì anh đã hứa với lòng,
Sẽ chờ em đến khi xong tú tài.
Rủ thay! em rút phần hai,
Nên anh cũng thuận, kéo dài một năm.

Dầu cho đậu rớt cũng làm,
Để gia đình khỏi nhọc tâm nhắc chùng.
Năm sau đậu được, rất mừng,
Nhưng rồi có chuyện lạ lòng xảy ra.

Nguyên do cũng bởi chung nhà,
Có người em họ, Nghĩa là tên anh.
Bình thường anh rất hiền lành,
Vào ra thường gặp, chẳng sanh chuyện gì.

Nghĩa vừa đổ đạt cùng kỳ,
Vui mừng mở tiệc, đậu thi toàn phần.
Lúc nhà không có người thân,
Anh Nhân, Chị Huệ, về Căn Thơ rồi.

Buộc lòng Nghĩa nhờ đến tôi,
Phụ lo giúp nấu, những xôi cùng gà.
Để anh đãi bạn gần xa,
Ngay trong bữa tiệc, anh ta cố mời.

*“Rượu này nhẹ lắm Hương ơi,
Uống thêm một chút, cho đời thêm vui”.*
Không ngờ Hương đã say vui,
Hết còn biết nữa “là tui làm gì”...

Nửa đêm, thấy Dũng ôm ghì,
Động phòng hoa chúc, tức thì xảy ra.
Giật mình thức giấc biết là,
Nghĩa nằm bên cạnh, ngọc ngà còn đâu!

Điều mình gìn giữ bấy lâu,
Tự dưng đánh mất, biết sâu nào hơn!
Dang tay tát Nghĩa hủ cơm,
Rồi ôm mặt khóc, không còn biết ai.

Mặt cho Nghĩa cố giải bày,
Hương liền ôm áo chạy ngay về phòng.
Thôi rồi...còn đâu trắng trong,
Hiến dâng cho Dũng, như lòng khắc ghi.

Trong giây phút thiếu nghĩ suy,
Optalidon sẵn đó, tức thì uống luôn.
Để không còn thấy nỗi buồn,
“Mình không xứng đáng”, cứ luôn bám hoài...

Nghĩa hay chuyện, cấp cứu ngay,
Tránh đi cái chết, nhưng đây tổn thương.
Vật vờ, lánh mặt người thương,
Ở luôn nhà chị, chẳng vương ra ngoài.

Xui hơn nữa, vướng phải thai,
Một lần duy nhất, nào ai có ngờ...
Làm sao giải quyết bây giờ?
Khi cha đưa bé, lũng lờ không tin.

Lỗi mình không biết giữ gìn,
Làm thân con gái, trăm nghìn đắng cay!
Anh Nhân thấy chuyện không hay,
Cố công dàn xếp việc này cho Hương.

Hai bên đều là người thương,
Rất lo nhà vợ coi thường bên anh.
Vốn hay xem trọng thanh danh,
Nên ba má Nghĩa tiến hành hôn nhân.

Nhưng phía bên vợ còn găng,
Ông bà giận, vợ chồng Nhân hững hờ.
Để sinh ra chuyện nhót nhơ,
Nên không có mặt trong giờ đưa dâu.

Nghĩa, Hương, lạnh nhạt bên nhau,
Hôn nhân gượng ép, còn đâu là tình.
Nên luôn có chuyện bất bình,
Mỗi người một hướng, luôn kình chống nhau.

Hạnh ra đời trong đắng cay,
Cha thì nghi kỵ, mẹ hay lạnh lùng.
Không hề có sự vui chung,
Buộc lòng Hạnh phải không ngừng điều tra.

Muốn cho mẹ phải nói ra,
Thật tình thì nó chính là con ai?
Nhưng Hương không thể giải bày,
Xin con gắng đợi, mai này rõ hơn...

Chiến tranh ngày một tăng cao,
Nghĩa vào quân đội, không sao chối từ.
Bảy lăm cũng lại đi tù,
Bị đưa ra Bắc, tịt mù tăm hơi.

Dững chung số phận thế thôi,
Nhưng anh còn được ở nơi gần nhà.
Nên Hương được dịp gửi quà,
Nhưng thông qua Viễn, hiện là quản thư.

Tám tư, nghĩa ra khỏi tù,
Vợ chồng tạm ổn, coi như đông lòng.
Năm sau vượt biên thành công,
Định cư ở Mỹ, nhưng không vui nhiều.

Khó lòng tạo được tình yêu,
Con đường ly dị, là điều khó ngăn.
Sau lần Nghĩa về Việt Nam,
Gặp cô gái trẻ, đem tâm yêu nàng.

Thế là đôi bên sẵn sàng,
Ký tờ ly dị, thôi ràng buộc anh.
Vì con cũng đã trưởng thành,
Giao nhà cho Hạnh, Hương nhanh ẩn mình.

Fresno chọn sống một mình,
Tránh đi một mối cuộc tình đắng cay.
Rồi mang phải bệnh không may,
Ung thư hiểm ác, chờ ngày đi thôi...

Chuyện Hương, Lan rõ hết rồi,
Nhưng qua nhật ký, càng khơi thêm sâu.
Một đời tan vỡ thương đau,
Càng thêm thấm thía với câu rằng là:

Đã luôn nhắc nhở cho ta,
Đời là bể khổ, tình là dây oan...
Giờ Hương giải thoát hoàn toàn,
Mong nàng sớm được bình an cõi Trời...

Cám ơn Lan báo kịp thời,
Trước khi Dũng sắp nói lời chia tay.
Hẹn cùng Lan trở lại đây,
Hàng năm cứ đứng vào ngày giỗ Hương.

“Tôi tuy thương, lấy nhớ làm thương”
Câu thơ Nguyễn Khuyến, còn vương vấn hoài...

Tháng 2 năm 2022
NGUYỄN SÁU